

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 45893-12-19 ד' נ' ד' ואח'

לפני כב' השופט שמואל בר יוסף

תובע ש.ד.
ע"י ב"כ עוה"ד אמיר קרן

נגד

נתבעים 1. י.ת.
2. נ.ת.
ע"י ב"כ עוה"ד גלעד בניאל

1
2

פסק דין

1. התובע, בעלה לשעבר של הנתבעת (להלן יחד: הצדדים), עותר לחייב אותה ואת בעלה, הנתבע, לשלם לו סך של 280,000 ₪. העילה נעוצה בפרסום המהווה, לטענת התובע, לשון הרע, כמשמעותו בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: החוק).

2. אין חולק על העובדות הצריכות לעניין, כדלקמן:

2.1. הצדדים התגרשו בשנת 2001. בין השניים התנהלו הליכים משפטיים שונים, הן בבית משפט זה והן בבית הדין הרבני. הנתבעת מנהלת כנגד התובע הליכי הוצאה לפועל בגין חוב מזונות נטען, בסך של כ- 260,000 ₪.

2.2. ביום 20.8.2019 הועלתה לאתר You Tube (להלן: האתר) כתבה ששודרה בערוץ 11 (תאגיד השידור הציבורי) (להלן: הכתבה), בנוגע לפגמים נטענים במקלחונים, שמוכרת חברה פלונית (להלן: החברה). בכתבה מצולם התובע, כשהוא מלין על מוצר שסיפקה החברה לאמו.

2.3. הנתבעת הגיבה באתר לכתבה, לאמור: "ש' שקרן, נוכל, ומוכר בתור אדם כזה ולכן אין להאמין לכל הכתבה הנ"ל. שמו ש' ש' ד'. יש לו ים תיקים מעניין למה? אזו (כך במקור – שב"י) התקשורת לברר מי הנוכחי (כך במקור – שב"י) ומי צודק" (להלן: תגובת הנתבעת). לאחר מכן הגיב הנתבע לכתבה, לאמור: "ש' ידוע כאיש שקרן ואוהב לסחוט במיוחד שהוא חייב סיכומים (צ"ל – "סיכומים", שב"י) גדולים בחוץ. אז חברה אני לא קונה את הסיפור הזה ולא מאמין במילה לכל הבלוף הזה" (להלן: תגובת הנתבע, וביחד עם תגובת הנתבעת, להלן: הפרסומים).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 45893-12-19 ד' נ' ד' ואח'

3. התובע הגיש את התביעה דנא, בה נטען, שמדובר בפרסומים המהווים לשון הרע, כמשמעות מונחים אלה בחוק. מוסיף הנתבע וטוען, שעשרות אלפי אנשים נחשפו לפרסומים, לרבות כאלה שלא הגיבו לכתבה. התובע טוען, שנגרם לשמו הטוב נזק כבד.
4. הנתבעים טוענים, שמדובר בתביעה המוגשת בחוסר תום לב, בנוגע לפרסומים זניחים, אשר ספק אם נקראו על ידי יותר מקוראים בודדים. בכלל זה, כך נטען, לא הניח התובע ראיה לכך שמכריו או קרוביו נחשפו לפרסומים. מוסיפים הנתבעים וטוענים, שהביטויים בהם השתמשו בפרסומים לא מבססים עילת תביעה, שעה שלא כל אמירה קשה, או קללה, הינם בגדר לשון הרע. עוד טוענים הנתבעים, שהפרסומים חוסים תחת הגנת סעיף 14 לחוק, שעניינו אמת בפרסום, ותחת הגנת סעיפים 15(2) ו-15(3) לחוק (חובה לבצע את הפרסום, והגנה על עניין אישי כשר, בהתאמה).
5. על מנת לבסס עילת תביעה על פי החוק, יש להוכיח שני תנאים: ביצוע פרסום, כמשמעותו בסעיף 2 לחוק, והיות הדברים שפורסמו לשון הרע, כמשמעותו בסעיף 1 לחוק (סעיף 7 לחוק, א. שנהר, **דיני לשון הרע**, להלן: שנהר, בעמ' 79).
- אשר לתנאי הראשון - אין חולק, שהפרסומים מהווים פרסום, כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. אשר לתנאי השני - התובע כונה על ידי הנתבעים "**שקרן**", "**נוכל**" וסחטן ("**ואוהב לסחוט**"). ביטויים אלה מהווים במובהק לשון הרע, שעה שיש בהם כדי להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לכוז או ללעג מצדם (סעיף 1(1) לחוק), ואף יש בהם כדי לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו (סעיף 2(2) לחוק). אין בפסקי הדין עליהם נסמכים הנתבעים כדי לבסס את טענתם, לפיה גידופים אינם לשון הרע. נהפוך הוא, גידוף מעצם טיבו וטבעו הוא לשון הרע. ברם, בנסיבות מסוימות, יכול בית המשפט להגיע למסקנה, שמדובר בדברים, שנאמרו בעידנא דריתחא, כאשר ברור לכול, שאין לקבל את הדברים כפשוטם (שנהר עמ' 132). אלא, שמסקנה, לפיה גידוף אינו לשון הרע היא החרिג ולא הכלל. גידופים הוכרו כלשון הרע, לרבות כאשר נאמרו בעל פה (שנהר, שם). והנה, נסיבות המקרה דנא שונות בתכלית מאלה שנידונו בפסקי הדין בהם תומכים הנתבעים את יתדותיהם. לא מדובר בדברים, שהופטרו במסגרת ויכוח בין הצדדים, כאשר ברור למי שנחשף להם, שהם מבטאים כעס יותר מאשר אמירה לעיצומם של דברים ואדם. מדובר בפרסום מכפיש בכתב, שנעשה לאחר שיקול דעת, תוך שימוש בביטויים פוגעניים, במטרה לשכנע את קוראי הפרסומים, שתיאור התובע ("**שקרן**", "**נוכל**" "**ואוהב לסחוט**") הינו אמת. זאת ועוד, הפרסומים לא נעשו בקשר ליחסי הצדדים, אלא בהקשר צרכני-כללי. על רקע זה, ברי, שלא מדובר ב"גידוף בעלמא". שעה, **"שיש לתת לפרסום את המשמעות שאדם רגיל וסביר בחברה, 'האדם מן הרחוב', היה נותן לו"** (גנאים, קרמניצר, שנור, **דיני לשון הרע – הדין המצוי והדין הרצוי**, מהדורה שנייה, עמ' 205). אמת המידה היא אובייקטיבית (ע"א 751/10 **דיין אורבך נ' פלוני** 2012), ולפיה הפרסומים הם, ללא ספק, לשון הרע.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 45893-12-19 ד' נ' ד' ואח'

6. המשיבים טוענים, שלא ניתן לזהות את התובע כמושא הפרסומים, ולכן גם אם יש בפרסומים משום לשון הרע, לא קמה לתובע עילת תביעה. אין בידי לקבל טענה זו. בכתבה מופיע שמו של התובע בכתובית והוא מצולם, אמנם בצדודית, אך באופן שאינו מקשה על זיהויו. יתירה מזו, בתגובת הנתבעת היא טרחה להדגיש את שמו המלא של התובע, על מנת לא להותיר ספק.
7. לנוכח האמור נותר לדון, האם הנתבעים הוכיחו איזו מההגנות על פי החוק? בטרם אדרש לשאלה זו, עליי להידרש לטענת התובע, שיש בה ממש, לפיה הנתבע לא טרח להגיש תצהיר, ולכן יש לתת כנגדו פסק דין. הגם שמדובר בהליך אחד, הוא כולל עתירות נפרדות כנגד כל אחד מהנתבעים, בשל עוולות נפרדות. תגובת הנתבע, מהווה עוולה העומדת בפני עצמה, והיה עליו להוכיח את הרכיבים העובדתיים של טענות ההגנה הרלוונטיות (בעיקר, אך לא רק, טענת אמת בפרסום). מאחר שהנתבע בחר לא להגיש תצהיר, ממילא הוא לא הוכיח את התשתית העובדתית האמורה. לכן, משעה שהתובע הוכיח, שתגובת הנתבע היא פרסום לשון הרע - כל שנותר לדון בנוגע לעוולתו של הנתבע, הוא בסכום הפיצוי.
8. ההגנה המרכזית לה טוענת הנתבעת, היא ההגנה האמורה בסעיף 14 לחוק, לאמור: **במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זו הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי...** . נפסק, שעל מנת להכריע בשאלה האם מה שפורסם היה אמת, יש להשוות בין תוכן הפרסום לבין האמת כפי שנקבעה על ידי בית המשפט באותו עניין (דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, סז(1) 667, 710). לפיכך, השאלה היא, האם עלה בידי הנתבעת להוכיח בהליך דנא, שהתובע הוא שקרן, ונוכל, גם בשים לב לתואם נדרש בין איכות הראיות שיש להניח לבין חומרת הטענות (ע"א 670/79 הוצאת עתון הארץ בע"מ נ' בצלאל מזרחי, מא(2) 169, להלן: פרשת הארץ, בעמ' 186).
9. הנתבעת טוענת, שהתובע שיקר, כאשר טען, שאינו חייב לה כספים, בעוד מתנהל כנגדו תיק הוצאה לפועל על סך של 262,000 ₪ (להלן: החוב). הנתבעת צירפה לתצהירה הוכחות בדבר פקודות מאסר שהוצאו כנגד התובע על מנת לגבות את החוב. התובע טוען, שהגיש טענת פרעתי, שעה שלטענתו הוא פרע את מלוא החוב. מבלי לנקוט עמדה לעיצומם של דברים, יש בהחלטות רשמי ההוצאה לפועל, שהנתבעת צירפה לתצהירה, תימוכין לכך, שאכן הוגשה טענת פרעתי. לפיכך, מדובר במחלוקת לגיטימית בשאלת קיומו של חוב או גובהו, ואין בכך כדי לבסס טענה, לפיה התובע הוא שקרן. זאת ועוד, גם אילו הוכח, שהתובע אינו פורע את חובו, אין בכך כדי לבסס טענה שהוא שקרן או נוכל. אי פירעון חוב פסוק, קל וחומר חוב מזונות, הוא מעשה פסול וחמור. ברם, מי שאינו מקיים פסקי דין עובר על החוק, אך אינו בהכרח שקרן או נוכל. כינויים אלה נוגעים לאי אמירת אמת ולמעשי רמיה, ונהיר ההבדל. יתירה מזו, השאלה האם פרסום פלוני מהווה לשון הרע נקבעת לפי הקשרם של הדברים, והוא הדין בטענה של אמת בפרסום.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש ש 19-12-45893 ד' נ' ד' ואח'

והנה, הטענה לפיה התובע הוא שקרן ונוכל נטענה בהקשר צרכני, לאמור: התובע נוהג לשקר לבצע מעשי נוכלות באופן כללי, על מנת להוציא באמצעות שקרים ומעשי נוכלות כספים שלא כדין. מה בין טענה זו לבין חוב בתיק הוצאה לפועל מזונו?

10. עוד טוענת הנתבעת, שהתובע טען בהליכי ההוצאה לפועל, שאינו עובד, הגם שהוא עובד ומרוויח היטב, אך מקבל את שכרו במזומן. הנתבעת לא הוכיחה את טענותיה, והן נתמכות בעיקר בדברים שטענה בהליכי ההוצאה לפועל, להבדיל מעובדות. יתירה מזו, מפרוטוקולים של חקירות התובע בלשכת ההוצאה לפועל, עולה שהתובע טען, שאינו עובד בשל מצבו הבריאותי. התובע טען בכתב התביעה שהגיש כנגד החברה בבית המשפט לתביעות קטנות, שהפסיד ימי עבודה, ותירץ זאת בעדותו, בכך שעבד באותה עת באופן זמני, לניסיון (עמ' 8 שו' 11-13). הגם שעדות התובע בנושא זה לא נשמעה משכנעת, אין בידי לקבוע שהוא עובד דרך קבע בניגוד לטענתו, ולא עלה בידי הנתבעת להניח ראיות אמפיריות לעובדה זו. לא למותר לציין, שגם בפסק הדין (נספח כד' לתצהיר הנתבעת) לא נקבע שהתובע עובד, אלא שנכותו איננה מאיינת לחלוטין את יכולתו לעבוד (סעיף 10 לפסק הדין). עוד תצוין טענת הנתבעת, שבידה דו"ח חוקר, שלא הוגש, ולכן חזקה שאין בו כדי לתמוך בטענה (ע"א 3303/13 אהרון סימן טוב נ' סימן טוב תקשורת בע"מ 2015, להלן: פרשת סימן טוב).

11. גם טענת הנתבעת, לפיה התובע שיקר בנוגע לנכותו, לא הוכחה. התובע הצהיר וצירף מסמכים, המעידים על נכות. התובע אף חזר על גרסתו בחקירה הנגדית, והעיד שהוא מוכר כנכה בשיעור 30% לצמיתות (עמ' 19 שו' 10-14). הגם שהמסמכים שצורפו לתצהיר התובע אינם עדכניים, יש בהם יותר מראשית ראייה התומכת בגרסתו. הנתבעת יכולה הייתה להרים את הנטל להוכיח אמת בפרסום בנקל, על ידי בקשה להגשת תעודת עובד ציבור מהמוסד לביטוח לאומי. הנתבעת לא עשתה כן, ולכן כשלה בהוכחת טענתה.

12. הטענה לפיה התובע טען בהליכים שונים, שאין לו אמצעים לשכור שירותי עורך דין, ואילו עתה הוא עושה כן, איננה נושאת משקל של ממש להוכחת היותו שקרן או נוכל. התובע טען, שקיבל מחברו כספים לשם מימון שכר טרחת בא כוחו. התובע נקב בשמו של החבר וברחוב מגוריו (עמ' 15). גרסה זו לא הוזמה, לרבות על דרך בקשה לעדות הזמה.

13. גם הטענות לפיהן התובע אינו מתגורר עם אמו, בניגוד למה שטען בהליכי הוצאה לפועל, או הטענה שהוא עושה שימוש ברכב שנרשם פורמלית בלבד על שם אמו, אינן נושאות עמן משקל של ממש. הנתבעת לא הוכיחה את הנטען, ולא צירפה את דו"ח החוקר התומך, לטענתה, בדברים. התובע אף לא נשאל על כך בעדותו. מה שצורף הינן תמונות של התובע המשתמש במכונית הנתבעת, ותו לא.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 45893-12-19 ד' נ' ד' ואח'

- 1
- 2 14. טענת הנתבעת, לפיה התובע קידש אותה במרמה, אף היא לא הוכחה. בפסק דינו של בית הדין
3 הרבני, מיום 8.7.2010 (נספח ו' לתצהיר הנתבעת) אמנם נקבע, שהתובע לא הוכיח את הטענה,
4 לפיה החזיר את גרושתו (הנתבעת) ולכן היא זכאית לגבות את חוב המזונות. מפסק דין זה ניתן
5 להבין, שבית הדין הרבני לא ראה בקידושין כתקפים. ברם, אך אין בכך כדי לבסס את טענת
6 הנתבעת, לפיה היא רומתה להתקדש. גם בעניין זה לא הניחה הנתבעת ראיות נוספות.
- 7 15. טענות הנתבעת בנוגע ליחסים בין התובע לילדיהם, או בקשר אליהם, לא מוכיחות שקרים או
8 נוכלות. הוא הדין בנטען בסעיף 49 לסיכומי הנתבעת, המעידים על משבר משפחתי חמור, ולכל
9 היותר (ואינני קובע זאת) התנהלות הורית לא ראויה. אין בין דברים אלה לבין לשון הרע דנא ולא
10 כלום. הטענה שלכאורה התובע שכנע את פלוני לתת עדות שקר, איננה עולה מהמסמך עליו אותו
11 פלוני חתם לכאורה (נספח יב' לתצהיר הנתבעת). יתירה מזו, אותו פלוני לא הגיש תצהיר, ולא
12 זומן לעדות על ידי הנתבעת, מחדל שראוי לזקוף לחובתה (פרשת סימן טוב).
- 13 16. כאמור לעיל, טענות הנתבעת כלפי התובע בכל הנוגע למערכת היחסים ביניהם, והקשור בכך, אינן
14 מבססות טענה, לפיה הוא שקרן ונוכל בהקשר הצרכני בו פורסמה תגובת הנתבעת. כדי לבסס
15 טענה חמורה כגון דא, היה על הנתבעת להניח ראיות משמעותיות ורלוונטיות, התואמות את
16 חומרת הדברים שפורסמו (פרשת הארץ, שנהר עמ' 247). ראיות כאלה לא הונחו. לפיכך, הנתבעת
17 לא הוכיחה **שהדבר שפורסם היה אמת**, כאמור בסעיף 14 לחוק.
- 18 17. יתירה מזו, במקרה דנא לא היה **בפרסום ענין ציבורי**, שהינו התנאי השני לתחולת ההגנה
19 מושא סעיף 14 לחוק. מענה לשאלה, האם פרסום הינו בגדר לשון הרע, יש לתת על רקע הפרסום
20 בכללותו (ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין - אורבך, סה(3) 369, 438). לכן, ענין ציבורי לא
21 ייבחן בראי הביטויים הפוגעניים מושא התביעה, כשלעצמם, אלא בראייתם כחלק ממכלול
22 הפרסום (עע (ארצי) 36064-09-16 **ישראיר תעופה ותיירות בע"מ נ' סיגל שמעון** 2018, להלן:
23 פרשת 'ישראיר'). במקרה דנא, מוכן אני להניח שהיה ענין ציבורי-צרכני בשאלה האם הכתבה
24 אמינה אם לאו. השאלה היא, האם הביטויים "**שקרן**" ו"**נוכל**" נדרשו לשם קידום העניין
25 הציבורי-צרכני האמור? מדובר בשאלת היחס בין עוצמתם השלילית של הביטויים דלעיל, לבין
26 האינטרס הציבורי בפרסום כמכלול. היחס האמור מבטא עיקרון כללי של תום לב וסבירות
27 (כאמור גם בסעיף 16(א) לחוק, באשר להגנות מושא סעיף 15). במקרה דנא מאפילה עוצמתם של
28 הביטויים השליליים על הפרסום כולו, כך שהם תופסים את מרכז הבמה, תוך דחיקת הנושא
29 הצרכני לקרן זוית. בלשון אחרת, בשל עוצמת הביטויים וחלקם המרכזי בתגובת הנתבעת, הפך
30 הפרסום מעניין צרכני שיש בו ענין ציבורי, לאמירה אישית, שאין בה ענין ציבורי. פרסום כזה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 19-12-45893 ד' נ' ד' ואח'

- 1 הסיט את מוקד הפרסום בכללותו מגופו של ענין לגופו של אדם (פרשת ישראיר). גם מטעם
2 זה, לא עומדת לנתבעת הגנתו של סעיף 14 לחוק.
- 3 18. הנתבעת טענה, מצוות אנשים מלומדה, להגנות המפורטות בסעיפים 15(2), ו-15(3) לחוק, אך לא
4 ביססה זאת בסיכומים. כבר מטעם זה דין הטענה להידחות. יתירה מזו, ההגנות דלעיל מותנות
5 בפעולה תמת לב (סעיף 15 רישא לחוק).
6
- 7 והנה, תגובת הנתבעת, בה כונה התובע "שקרן" ו"נוכל", חרגה מתחום הסביר בנסיבות העניין
8 (סעיף 16א לחוק), שעה שמדובר בביטויים עולבים יתר על המידה... (ה) מעידים על זדון ממש...
9 (ע"פ 24/50 גורלי נ' היועמ"ש, פ"ד ה 1145, 1168). הדברים לא נדרשו לעיצומה של תגובה, ולכן
10 לא מתקיים תנאי תום הלב, הנדרש הן במסגרת סעיף 15(2) והן במסגרת סעיף 15(3) לחוק (שנהר
11 עמ' 293, 297). יתירה מזו, גם היקף הפרסום הפוטנציאלי מעיד על חוסר תום לב. יפים לכאן
12 הדברים שנאמרו בפרשת ישראיר, לאמור: השילוב בין המימד הפרסונלי ובין תפוצתו
13 הפוטנציאלית הרחבה של הפרסום - אינו מידתי והוא חורג מהסביר על פי מבחן אובייקטיבי
14 בנסיבות העניין.
- 15 19. הנה כי כן, לא עומדת לנתבעת הגנה כלשהי, ונותר לדון בסכום הפיצוי. לפי ההלכה הפסוקה,
16 הפיצוי התרופתי בגין לשון הרע נועד להשיג שלושה יעדים: לעודד את רוחו (consolation) של
17 הניזוק שנפגעה בגין לשון הרע; לתקן (repair) את הנזק לשמו הטוב; למדק (to vindicate) את זכותו
18 לשם הטוב שנפגעה בגין לשון הרע... לשם השגתן של מטרות תרופתיות אלה אין להסתפק בפיצוי
19 סמלי, אך גם אין להטיל פיצויים העולים על שיעור הנזק שנגרם... בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע
20 יתחשב בית-המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל,
21 בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד... יש להתחשב בטיב הפרסום,
22 בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים (רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף,
23 נה(5) 510, 525).
- 24 20. בראי אמות המידה דלעיל, במקרה דנא יש לתת את הדעת לעובדות הבאות:
- 25 20.1. הביטויים בהם עשתה הנתבעת שימוש ("שקרן", "נוכל") ואלה שבהם עשה הנתבע שימוש
26 ("שקרן", "אוהב לסחוט"), חמורים.
- 27 20.2. הנתבעים הסירו את הפרסומים סמוך לאחר קבלת כתב התביעה. עם זאת, לא פרסמו
28 הנתבעים התנצלות, צעד העשוי לשמש שיקול להקל (סעיף 19(4) לחוק).
- 29 20.3. הפרסום נעשה במרשתת, ולכן פוטנציאלית, יכולים היו להיחשף אליו אנשים רבים. ברם,
30 לפרסומים לא היו תגובות רבות. הנטל להוכיח חשיפה רבתי לפרסומים, כנטען, מוטל על

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 45893-12-19 ד' נ' ד' ואח'

- 1 התובע. התובע לא הניח ראיות של ממש בנדון, ובציון מספר התגובות לכתבה, להבדיל
2 מתגובות לפרסומים, לא סגי. לפיכך, ניתן לאמוד את מידת החשיפה לפרסומים כנמוכה.
- 3 20.4. התובע והנתבעת הינם בני משפחה לשעבר והורים לילדים משותפים. בהתאם להלכה
4 המנחה, כאשר עסקינן בסכסוך משפחתי, שומה על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבואו
5 לפסוק פיצויים בגין פרסום לשון הרע. סכסוכים מסוג כזה הם מטבע הדברים טעונים מאוד
6 מבחינה רגשית, ועלולים לגרור ביטויים חריפים שנאמרים בסערת רגשות.
7
8 גם כעניין שבמדיניות, אין לעודד צדדים לסכסוך משפחתי להגיש תביעות לשון הרע בגין כל
9 ביטוי פוגע שנאמר על ידי הצד שכנגד, שאם לא כן, בתי המשפט לענייני משפחה יוצפו
10 בתביעות לשון הרע לרוב (עמ"ש (ת"א) 47311-10-13 פלוני נ' פלמונית 2014). בה במידה,
11 אין להקל ראש בפרסומים כגון דא, שלא נעשו בלהט הרוחות, אלא בצורה מחושבת ועל
12 מנת לפגוע. יפים לכאן, בשינויים המחויבים, דברים שנאמרו באותה פרשה, לאמור: יחד
13 עם זאת, לכלל הזה ישנם יוצאים מהכלל...אין המדובר בפרסום אקראי ובלתי מכוון של
14 לשון הרע מתוך סערת רגשות, שראוי לנהוג בסלחנות ביחס אליו, אלא במסכת שיטתית,
15 עקבית ומרושעת של פרסומים, שכל תכליתם הייתה, כפי שציין בצדק בית המשפט קמא,
16 לפגוע במשיבה...מדובר במסע נקם ובתוכנית מוקדמת ומתוכננת מראש ובקפידה, שנועדה
17 לפגוע במשיבה... הדברים אמורים מקל וחומר בנוגע לתגובת הנתבע. הלה איננו בן
18 משפחה של התובע, אין לו קשר אישי אליו או "היסטוריה שלילית" ביחסים עמו. לפיכך,
19 הצורך שחש הנתבע לפרסם ברבים כי התובע הוא שקרן וסחטן, חמורה יותר.
- 20 20.5. תגובת הנתבע חמורה יותר, שעה שהיא באה לאחר פרסום תגובת הנתבעת, ולכן הגבירה
21 את האפקט השלילי של הפרסום הקודם. כבר נפסק, שלעיתים יש בעצם החזרה על דברי
22 הדיבה כדי להחמיר את הפגיעה (ת"א (מחוזי באר שבע) 503/85 יוסף מדינה נ' חיים יבין,
23 תשמ"ו(2) 427, 431).
- 24
- 25 21. בשים לב לאמור לעיל, ולאחר שנתתי דעתי לפסיקת הפיצויים הנוהגת במקרים דומים, נפסק
26 כדלקמן:
- 27 21.1. הנתבעת תשלם לתובע פיצוי בסך של 5,000 ₪.
- 28 21.2. הנתבע ישלם לתובע פיצוי בסך של 8,000 ₪.
- 29 21.3. בשים לב לכך, שהנתבעים היו מוכנים להכרעה לפי שיקול דעת בית המשפט, ללא שמיעת
30 ראיות, לפער בין הסכום שנתבע לבין הסכום שנפסק, ולהקשר המשפחתי - אני מחייב את
31 הנתבעים לשלם לתובע שכר טרחת עורך דין, על הצד נמוך, בסך של 7,000 ₪. כמו כן ישלמו

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 45893-12-19 ד' נ' ד' ואח'

הנתבעים לתובע את סכום האגרה ששילם בהליך זה.

21.4. אני ער לעובדה, שתלוי ועומד כנגד הנתבע תיק הוצאה לפועל בגין חוב מזונות משמעותי, וקשה להלום סיטואציה בה התובע ייגבה מהנתבעים את הסכום שנפסק לעיל, בעוד הנתבעת לא תוכל לגבות מזונות שהיה על התובע לשלם זה מכבר (ככל שלא שולמו). ברם, לנוכח הוראת סעיף 53(א) סיפא לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973, דומה שיש בידי הנתבעת לפחות תרופה חלקית.

ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים.

תואיל המזכירות לסגור את התיק.

ניתן היום, ט"ז שבט תשפ"א, 29 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

שמואל בר יוסף, שופט